

нителни, — което е съвсѣмъ естествено; и да бѣше другояче, не ще говорѣше никакъ ласкаво за българитѣ като народъ. Ала тъкмо тия изучаваня и изложения, сж все още малко, явяватъ се случайно, безъ пробиране, и отъ работници толкозъ различно подготвени. При това пѣкъ изобщо въ тѣхъ се съглеждатъ похвати, свойствени на образование и наука още твърдѣ начални, похвати непромислени и неспретни. И разбира се, че тия качества отъ отдѣлнитѣ приноси за историята на българската книжнина проникватъ и въ самата тая история, или пѣкъ самостоятелно се явяватъ и тамъ.

Най ранни наши книжевно исторични занятия съ отдѣлни нови български книжевници съ ония на *С. Бобчевъ* въ списанието „Наука“ отъ 1881 г. и на *Д. Благоевъ*, *Захария Стояновъ* въ особни книжки и списове. Разглежданитѣ книжевници сж *Р. Жинзифовъ*, *Х. Ботевъ*, *Л. Каравеловъ*. По това врѣме (1881—1887) бѣше се извисилъ значително въ българската книжнина *И. Вазовъ*; ала той бѣше живъ, та историчниятъ погледъ важеше за покойницитѣ. Тия не отъ давно врѣме покойници бѣха нееднакво въздѣйствивали върху душитѣ на своитѣ сънародници. Най малка, та и най-слаба е ролята на *Жинзифова*. А личноститѣ, творенията и влиянието на *Каравелова* и на *Ботева* бѣха за българитѣ тѣй силни, че безъ нарочито разпитване се вѣставаха на книжевно историчния интересъ и продължаваха постоянно да занимаватъ любителитѣ на книжевно-исторични и на обществено-политически портрети. Особито се показва това по отношение къмъ *Ботева*. Него и до днесъ опитватъ да освѣтляватъ и развѣщаватъ възхитени читатели и жаждещи да го иматъ за свой образецъ или прѣдтеча равнителни; ала всички произлѣзли отъ това списове за *Ботева* още не сж изобразили оня *Ботевъ*, който си е извою-